

NAPIRENDEN: VÁLTOZATLANUL A KOLDUSKÉRDÉS

A közönség jószívűsége okozza a koldus-inváziót

Budapest utcái valósággal zenegenek, harsognak a koldusok zajától: énekelnek, szájharmónikáznak, könyörögnek, rimánkodnak, jajveszékelnék, szóval mindent elkövetnek, hogy szánalmat keltse nek s adakozásra buzdítsák a puhaszívú, jólelkű budapesti közönséget. A legfantasztikusabb rongyokban, szinte azt lehetne mondani: festői koldus-kosztümökben hemzsegnek az utcán a kéregetők, akik egymásnak adják a kilincset a bérházakban is, s

betolakodnak minden üzletbe, kávéházba, espressóba, vendéglőbe,

míg valamelyik kiskocsmában a pénz számolgatása közben pihenik ki fáradalmaikat.

Elég egy rövid séta az utcákon, hogy megállapíthassuk:

a koldusrazziák megbuktak,

nem váltották be azt a reményt, melyet a főváros vezetősége és a rendőrség hozzáfűzött. Razzia ide, razzia oda, a koldusok száma nem hogy csökkenne, sőt ellenkezőleg nem napról-napra, hanem óráról-órára emelkedik. A közönség irtóztva bukdácsol az utcákon a koldusok között, közülük sokan valóságos forgalmi akadályt okoznak, mert a gyalogjáró kellős közepén helyezkednek el és nem egyszer bejekapaszzkodnak a járó-kelőkbe, erőszakosságuk nem is határt.

Szánalomra és adományra csak egész kis töredékük érdemes,

ide tartoznak a háború szerencsétlen rokkantjai, akik csonkjaitkat mutogatva kénytelenek alalmazni a könyörögni, hiszen nem gondoskodik senki sem róluk olyan mértékben, mint ahogy azt megérdemelnék. Hiába, szegény az állam és a főváros, nem tud olyan mértékben gondoskodni a társadalom elesettjeiről, mint ahogy kellene.

Pollákné Stern Szerén,

a szociális ügyek tanácsnoka, a társadalompolitikai ügyosztály kitűnő vezetője Budapest koldus problémájáról a következő nyilatkozatot adta:

— A kolduskérdés megoldása: a közönség alamizsna formájában ne szórja el a pénzt az utcákon hemzsegő kéregetőknek,

hanem havonta ajánljon fel egy szerény összeget, néhány forintot, s mi az így összegyűjtött pénzből azokat fogjuk támogatni, gondolni, akik arra valóban érdemesek. Nem lehet megoldani a főváros szörnyű koldus-kérdését addig sem, amíg a környékbeli beszivároghatnak és molesztálhatják büntetlenül a közönséget. Megállapításunk szerint a kéregetők hatvan százaléka környékbeli s hogy milyen búsás jövedelmet hoz a koldulás, azt szociális gondozóink vizsgálatai bizonyítják:

vannak olyan koldusok, akik saját bevallásuk szerint na-

ponta nyolevan-száz forintot keresnek s a környéken házakra alkuszaknak.

— Tehát felhívom a közönséget: ne a koldusoknak adjon, hanem nekünk s a többi bízva reánk, mi gondoskodni fogunk a munkaképelen öregekről és az inségben élő gyermekekről! A társadalom összefogására és áldozatkészségére van szükségünk, hogy a kolduskérdést egyszer és mindenkorra megoldhassuk.

Pollákné Stern Szerén tanácsnoknő érdekes és tanulságos nyilatkozatával kapcsolatban a kolduskérdésről felvilágosítást kérünk

a rendőrségtől:

— Egyelőre megbuktunk — mondotta informátorunk — a razziák nem sikerültek, mert erőszakkal a kolduskérdést amúgy sem lehet megoldani. Többet ésszel, mint erővel, — mondja a közmondás és mi is azt javasoljuk, hogy a legsürgősebben szervezzék meg a társadalmi akciót, mert

a koldus-invázió már tarthatatlan.

— Úgy mint a tanácsnoknő, mi is elsősorban a közönséget okoljuk, hogy a helyzet idáig fejlődhetett, egyrészt azért, mert az utcán járó-kelők bedőlnek a kéregetőknek, másrészt pedig azért, mert a közönség nemhogy segítene a razziázó rendőröknek, hanem ellenkezőleg:

fenyegető magatartásával az alkoldusok segítségére siet.

Nem egyszer előfordult, hogy az utca közönsége egyszerűen megakadályozta a koldusok összeszedését, és razziáink ezért eredménytelenek olyan gyakran.

— Felmerült az az elgondolás, hogy az utcai koldusokat a főváros határában felállítandó korszerűen megépített telepen kellene összegyűjteni és foglalkoztatni, de ezt a tervet elejtették, mert a főváros álláspontja szerint a demokráciában nem szabad olyan munkatáborokat létesíteni, amelyek a rosszlelkű fasiszta rendszerre emlékeztetnek.

— **A koldus-razziákat természetesen eredménytelenségük ellenére is folytatjuk,**

annál is inkább, mert a napokban kaptuk meg a főváros újabb átiratát, amelyben sürgeti a főváros vezetősége, hogy a razziákat az eddiginél sűrűbben és szigorúbban folytassuk.

A nyilatkozatokkal kapcsolatban megemlítjük, hogy beavatott helyen szerzett értesülésünk szerint a közeljövőben a főváros, az állam és az összes érdekelt szociális szervek és intézmények a rendőrség bevonásával értekezletet tartanak a kolduskérdés megoldása céljából s ezen az értekezleten döntenek a társadalmi akció megindításáról is.

Varjas Imre

Közp. nyomat. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek			
Szerző:	Varjas Imre		
Cím:	Napirenden a kolduskérdés		
Forrás:	Főv. Haple		
(Hely)	1949 jún.		
(Idő)			
(Köt. v. fiz.)			
(Oldal)			
Tárgy	362. st		
Hely			
Idő	1949 jún.		
Személy			
Helyszám			
Oszályozás			

Székesvárosi házinyomda 1926 — 891